

**Bianca
Bellová**

Transfer

Host

ISBN 978-80-275-1804-3

© Bianca Bellová, 2023

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1908-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-1909-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1910-1 (MobiPocket)

**Věnováno Petře Šachové,
za mravenčí práci a lví odvahu**

Po včerejším dešti

Jednou, když jsem byl mladý, jsem ležel a poslouchal
déšť padající na střechu
nevěstince. Světlo svíček
padalo na hedvábí a hedvábná těla.
Později jsem ho slyšel
na střeše kabiny malé lodi
na Velké řece
pod nízkými mraky, kde křičely divoké husy
na podzimní bouři. Teď ho
slyším znovu na klášterní
střeše. Mé vlasy zbělely.
Radost — smutek — loučení — setkání —
Všechny jako by
nikdy nebyly. Jen déšť
je stejný, padá v proudech
na dlaždice, celou noc.

Čchang Ťien

Transferová hala jako na kterémkoliv jiném mezinárodním letišti, snad jen o něco větší. Je tu obrovská cedule pět krát tři metry s údaji o odletech. Jsou tu obchody s předražnými cetkami, které se neprodaly v butikách na obchodních třídách hlavních měst, ale na letišti se vždycky najde někdo, kdo má dostatečně tučné konto a ještě víc výčitek svědomí, aby tu zaplatil výkupné a svým milovaným nakoupil blbosti, které nepotřebují. Je tu pult s ústřicemi a šampaňským. Pořád u něj někdo stojí. Vždycky se najde dost lidí, co si v tom stresu a nepohodlí mezinárodních letů najdou čas vychutnat si mlže, kteří mají konzistenci plivance a také tak chutnají.

Jsou tu hlášení letištního rozhlasu, který vyvolává cestující, co se zapomněli u pultu s ústřicemi, a hlásí opožděné lety. Kolem dokola transferové haly jsou sedačky, na kterých posedávají a polehávají pasažéři čekající na své lety; mladé i ne tak mladé páry, které jsou si sice fyzicky blízko, ale v duchu každý se svým vlastním telefonem, děti spící na klíně svých rodičů, dívky v hidžábech s krásně nalakovanými nehty a jejich zamračené tlusté matky, muži ve špatně padnoucích oblecích, kteří do svých notebooků ťukají zprávu o služební cestě, osamělé ženy za velkými skly slunečních brýlí, vyčerpané rodiny, které mají za sebou dálkový let z Tokia, Filipín či Ameriky. Pasažéři z Asie mají na obličejích respirátory.

Jeden z cestujících sáhne do kapsy a ze sametového sáčku vytáhne snubní prsten. Lehce ho vyleští kapesníkem a navleče na prsteníček. Letí přece domů.

↗Linda

Svým způsobem je pro ni úlevné být mezi lidmi, kteří ji neznají. Nikdo tu nezná ji a ani ona nikoho nezná. Vyndá z kabelky pytlík oříšků ve slaném karamelu, chvíli na ně hledí, usoudí, že na ně vlastně nemá chuť, a hodí je zpátky do kabelky. Ještě teď má břicho plné ze smuteční hostiny; chlebičky, řízky, vanilkové věnečky, panáky becherovky na trávení a panáky slivovice na zapití smutku. Ovar s vejmrudou a hořčicí. Koho napadlo udělat ovar? Je snad Nový rok? Nebo zabijačka?

Když byla malá, sledovala zabijačku ze schodů vedoucích na sýpku, na kterých se roztloukaly kosti pro slepice. Dělala to ráda, nechávala na kuřecí kosti od oběda dopadat těžké kladivo a zvuk tříštících

se kostí lákal slepice, které se s radostným kvokáním sbíhaly z celého dvora a zobaly jí drť zpod rukou; kdyby nedávala pozor, mohla té hloupé drůbeži rozdrtit hlavu.

Jednou se stalo, že se prase řezníkovi vysmeklo a neuvěřitelnou rychlostí začalo běhat po dvoře kolem chlíva, Linda mu ze své pozorovatelný na schůdkách k sýpce fandila, řezník běžel za ním s jateční pistolí, ale neměl šanci, prase bylo rychlejší a šlo mu o víc; po čtyřech kolečkách okolo dvora prorazilo plaňky v plotě, vyrazilo na návés a pryč. Řezník s otčímem skočili do auta a nebohého pašíka pronásledovali tak dlouho, dokud se jim ho nepodařilo za Panským rybníkem skolit. Do emběčka se jim nevešlo, tak musel pro prase dojet traktor s přívěsem. Zanedlouho už viselo pod střechou kůlny a do připravených necek z něj vytékala krev.

„Myslela jsem, že ho necháte běžet,“ řekla Linda otčímovi smutně, „když si vydobyl svobodu. Bylo by to spravedlivý. Vždyť se to tak dělá.“

„Tos uhodla,“ zasmál se otčím a poplácal ji po zadku, „dvě stě kilo jatečního masa, myslíš, že to tu celej rok krmím, abych ho teď nechal běžet? A co myslíš, že by s tou svobodou dělal? Přidal se v lese k divočákům a založil tam husitskej tábor?“

Teď se smál už i řezník, ruce měl po lokty od krve a zástěru taky. Linda byla smutná, že je svět

nespravedlivý, ale jitrnici si pak dala. Jiné zabijačky tak napínavé nebyly, prase většinou jen zakvičelo už v chlívků a bylo to hotové, jen jednou Jarda Plánička uklouzl na krvi a rozbil si hlavu, ale to bylo tím, že neměl pořádný boty, jen nějaký čínský kecky.

Když jí bylo smutno, zalezla si pod kůlnu k cirkulárce, dřepěla na vrstvě pilin a stavěla si z nich město. Z hromady dříví jí obyčejně pozorovaly slepice, jednou dokonce objevila místo vysoko pod střechou, kam zanášely vejce, ale nikomu to neřekla, uzavřela s nimi spikleneckou dohodu, a když se matka rozčilovala, že ty potvory málo nesou, tvářila se Linda vážně a rozhořčeně pokyvovala hlavou. Cirkulárka ve stínu výhrůžně mlčela jako nějaká harpyje a Linda ji bezmezně respektovala, znala všechny ty historky, co se tradovaly o nevratných zraněních způsobených rozzuřeným ocelovým kotoučem, o neopatrných chasnicích, které přeřízla vejpůl. Ostatně sama jednou byla svědkem toho, když si otčím uřízl špičku prstu a slepice, která se do té chvíle rozvážně hrabala v hoblinách, rychlostí světla vystřelila a krvavý kus masa sezobla, doprdelekrucifixkurvatosemisnadzdá, křičel otčím, matka ho vezla na pohotovost na šití, ale nechali si ho v nemocnici, protože na sále se ukázalo, že mu chybí skoro půlka prstu. Ta slepice se jmenovala Dorka.

„Nešikovný maso musí pryč,“ smál se pak otčím, když tu historku vyprávěl, asi taky proto se Linda k cirkulárce nikdy nepřiblížila na víc než metr. Seděla na pilinách a poslouchala, co dělají u Pernerů, okno z jejich kuchyně vedlo přímo do kůlny. Jednotlivým slovům většinou nerozuměla, jen intonaci, představovala si, co asi říkají, často se smáli, starý Perner něco vyprávěl, Pernerka mu nahrávala a pak se všichni nahlas chechtali, až Lindu kolikrát napadlo, jestli je to vůbec normální.

Její matka se smála málo, otčím občas, ale matku to pokaždé iritovalo. O sousedce Pernerové matka říkala, že je to jednoduchá osoba, že jí stačí pracovat celý život v Tesilaně a čekat, až jí naroste knír. V tom měla matka pravdu, jak Linda zjistila na pohřbu, Pernerka už měla mohutný knír a silnou nadváhu a kvůli diabetu jen jednu nohu a funěla, ale byla tu, zatímco matka už tlela v zemi a na hrobě jí hnily kytky a věnce. Matka říkala, že od smíchu i od mračení jsou vrásky, jako by to kurva byl ten největší problém v jejím životě. Pernerku jí matka předhazovala vždycky, když měla pocit, že se Linda málo snaží a není dost ambiciózní. Říkala jí, snad nechceš dopadnout jako Pernerka? Být tlustá a sedět osm hodin denně za strojem v Tesilaně a vonět se deodorantem za třicet korun? Ale Lindě by to nevadilo — kdyby se občas mohla doma u stolu zasmát,

tak by klidně v Teslaně seděla za šicím strojem a čekala, až jí naroste knír. Celý svůj dospělý život snila o tom, jestli a jak by se dalo vrátit do těch pilin pod kůlnou a stavět z nich město, kde jsou vedle sebe čtyři cukrárny a dvě hračkárství.

Teď tu sedí v transferovém prostoru mezi čtyřmi terminály, na klíně má kabelku Prada a bolí ji hlava. Vzpomene si na kouzelnou žlutou pilulku od Silvy a zapije ji vodou z pítka. Najednou na odletové tabuli něco naskočí a celá masa dosud sedících pasažérů se pohne směrem k terminálu Jih. Něco ji zneklidní, co to je? Něco ve vzduchu, vůně, pohled, zvuk? Možná ji pořád tíží žaludek z té přemíry jídla a pití. A řevu. Určitě se nemohla z pohřbu a následného karu omluvit, vždyť to byla její matka, ale kdyby její rodina pro všechno na světě pořád tak neřvala...

Teta Jaruna do sebe celé odpoledne prala chlebičky; seděla hned u stolu a pokaždé, když se přinesl tác s dalšími chlebičky, do sebe dva hodila, dokonce si jich pár ulila do kabelky společně s řízkou. Kdykoliv se na ni někdo podíval, smutně pokývala hlavou a řekla: „Tak Marie už to má za sebou...“ Strýc Petr a strýc Karel se viděli poprvé od pohřbu tety Věry, na kterém se porvali a od té doby spolu nemluvili. Teď se jen pozdravili kývnutím hlavy a chvíli to vypadalo, že to bude v klidu. O hodinu

a pár panáků později už ale strýc Karel stál na peci s obnaženým penisem a hulákal, že Petrovi to čerpadlo ve studni usekne, jestli hned teď neřekne, že Karel měl s tou oborou pravdu. Nikdo už dávno neví, o co tehdy s tou oborou šlo, traduje se to už jen jako legenda. Karel je výbušnější a hůř zvládá alkohol, ale Petr je nimrod a má doma kulovnici.

„Ty tady teď budeš bydlet?“ ptala se teta Jaruna, když měla zrovna skoro prázdnou pusou.

„Ale ne, vždyť víš, že mám rodinu i práci v Bruselu,“ řekla Linda a už začínala tušit, odkud vítr fouká.

„To jo,“ řekla Jaruna a odmlčela se. „Je ti smutno, po mámě, vid’...“

Linda nic neříkala a v tu chvíli Jaruna zatroubila do útoku: „To si tam asi nepovezeš, vid’, tohle nádobí, vid’ že ne? Je to pěkný, zachovalý, Marie byla pečlivá, i když vaření moc nedala, kdoví jestli ty talíře vůbec vytáhla z kredence...“

„Ty bys ho chtěla?“ přerušila ji Linda.

„No, je to Rosenthal, byla by škoda, kdyby se tu na to prášilo...“

„Domluví se se sestrou,“ řekla Linda, ale věděla, že je to jen formalita, že Martině je nějaký nádobí úplně ukradený, že žije v realitě, kde jediné, na čem záleží, jsou koně.

„A starostu? Co že jste na kar nepozvali starostu?“ zeptala se Jaruna a Linda cítila, jak se v ní začíná

vařit krev, ze všeho nejvíc měla chuť dát Jaruně facku, to víš, že jo, já ti dám Rosenthal.

Linda vyšla na dvůr. Střecha prasečího chlívku byla propadlá; ve stříšce kůlny chyběly tašky, takže na cirkulárku přšelo a kotouč zrezivěl. Studna bude nejspíš potřebovat vyčistit. Schůdky na sýpku se propadly, chybělo několik žulových bloků. Kdy to stihlo takhle zpustnout? Kdo sem chodí krást žulový kvádry? Máma byla v nemocnici dva měsíce, co-pak zkáza postupuje takhle rychle? Bude se to muset honem prodat, hlavně ať už s tím nejsou žádné starosti. Ze spár v kamenné zídce se draly trsy lesních jahod, některé z nich měly jasné červené plody, Linda přivřela oči a pomyslela na to, jak asi chutnají, prosvištěla bergmanovskou zkratkou rovnou do dětství, jak s partou chodili do lesa a jedli lesní jahody tak, že se jich nesměli dotknout rukou; obyčejně leželi v lesním podrostu a z mechu okusovali jahody, každá z nich tak chutnala ještě mnohem líp, i když pak domů přišli samé klíště a škrábanec. A to ještě nevěděli, že můžou dostat echinokokózu, protože na ty jahody čůraj lišky.

Linda zavře oči a na jazyku ucítí chuť jahod. Když byla v létě u babičky a dědy, dělala babička s těmi jahodami lívance, Lindu napadne, že už jí takové lívance nikdy nikdo neudělá, a přijde jí to líto. Periferním viděním zahlédne vlevo nějaký

pohyb, rychle se na tu stranu otočí, stojí tam chlap a drží její peněženku, hned ji pozná, je ze stejné sady jako její kabelka Prada, tmavomodrá, decentní, proč drží její peněženku a co je to za chlapa? Je to tady, zrychlený dech i tep, v jednom okamžiku se jí odkrví hlava a ona vystřelí rukou vpřed, vyrazí tomu chlapovi svou peněženku z ruky a uhodí ho do prsou, až chlap zavravorá a zalapá po dechu.

Je jí to trapné, co teď? Shýbne se pro peněženku, čekající lidé ji se zájmem pozorují. Jako první se začne omlouvat on, anglicky, přirozeně, *sorry sorry*, všiml si, jak jí peněženka vyklouzla z kabelky, tak ji zvedl a chtěl ji vrátit, Linda se podívá na svou kabelku, má rozepnutý zip, možná ten chlap mluví pravdu, možná kecá, váhavě si ho měří očima a nakonec trochu zvedne koutky. Chlap vypadá, že se mu ulevilo, a rozhlíží se kolem, jen jsem jí to chtěl podat, říká přihlížejícím omluvně. Je mladší a menší než ona, má brýle a začínající kouty a upírá na ni pohled raněného koloucha.

„Omlouvám se, myslela jsem, že se mě snažíte okrást. Prvotní reakce,“ vyhrkne Linda a má pocit, že se začne hystericky smát. Má se do té peněženky podívat, jestli nic nechybí? To by bylo ještě trapnější... Ten chlap sice není žádný Adonis, ale na zloděje přece jen nevypadá. No ale jak teda vypadá zloděj? Dá se to poznat? Ani žádný dopadenej sériovej vrah

na to nikdy nevypadal, vždycky by člověk řekl, že je to chlápek jako každéj jinej... Lidi, co lítaj, obyčejně nemají potřebu krást, nebo jo? Ale chlapi v kvádrech na míru a ručně šitých botách teď sedí v business class salonku a koukají do svých drahých notebooků a pijí espresso tam. Venku mezitím padla tma.

Nedala by si s ním drink? ptá se ten chlap. Na to je teda vážně zvědavá, ze způsobu, jak to říká, je znát, že si každý dá drink za svoje, to se jí v předraženém baru na letišti rozhodně nechce. Jenže jak mu říct, že nechce? Její letadlo je už teď o hodinu zpožděné a zatím není jasné, jak velké zpoždění ještě nabere, takže mu nemůže říct, že nemá čas. Když mu řekne, že je vdaná, tak se bude tvářit dotčeně, že je zřejmě nějaká domýšlivá, on má přece úmysly čestné a byl by to jen jeden blbej drink, ne, copak jí láká do postele? A prostě mu říct, že nechce, to by znamenalo, že raní jeho ego.

„Ale ano, ráda,“ přikývne Linda, chlap se usměje a je docela roztomilej. Napřáhne k ní ruku a začne něco říkat, asi své jméno. Ona ruku přehlídne, v tu chvíli se ozve hlášení letištního rozhlasu, její let je zrušený, cestující se žádají, aby si u transferové přepážky vyzvedli vouchery na ubytování, jejich letadlo poletí až ráno. Halou zazní houfný povzdech, „doprdelepráce,“ uteče Lindě, začne hledat telefon, aby zavolala domů, to bude mít Přemek radost, že

má domácnost na krku ještě o den déle, teď s ním bude k nevydržení.

Linda pokrčí rameny a neurčitě ukáže k reproduktorům, odkud vychází hlášení, to jsem já, ano, můj let byl zrušený, budu teď muset přespat v nějakém zblešeném hotelu, protože aerolinky po covidu nemají dost zaměstnanců, aby zajistily provoz úměrný počtu prodaných letenek. On řekne, že to je v pohodě, že se ještě jednou moc omlouvá, tak třeba někdy příště? Ona se usměje, ano, určitě příště. Jde si stoupnout do fronty k transferové přepážce, ale ukáže se, že většina cestujících ze zrušeného letu byla rychlejší a že s postupujícím časem je pro pracovníky na přepážce čím dál těžší najít v okolí hotel s volnou kapacitou. A tak se čekání neustále prodlužuje, unavené děti zakopávají, padají a pláčou a Linda má taky chuť brečet. Když konečně přijde na řadu, zbyde na ni opravdu jen zblešený hotel ve městě, čtyřicet minut jízdy odsud. Cestou k východu z letiště mívá už jen zavřené obchody a kavárny, všichni odjeli domů, její děti doma už se nejspíš taky uložily ke spánku, ale určitě ještě čumí do mobilů a Přemek jim je nesebere, není v tomhle dost důsledný, a ony si pak vytvoří blbé spací návyky a budou nemocné a depresivní.

Tupá bolest v podbřišku ohlásí nadcházející menstruaci. Cože, už teď? Měla přijít až za tři dny.

Na stanovišti taxíků není ani jedno auto, jak se do té díry dostane? Pak k obrubníku konečně přijede tichý vůz, Linda na něj zamává voucherem, šofér kývne a otevře jí kufr auta, ona si do něj hodí příruční zavazadlo a schoulí se na zadní sedadlo, už aby byla v posteli. Pak přiběhne ještě jeden pasažér, řidič se ho zeptá, kam jede, ukáže se, že do stejného hotelu jako Linda, šofér říká, ať jede s nimi, chlap se zdráhá, říká, že počká na další, ale šofér se směje, že teď už sotva někdo pojede, žádné další lety už nejsou a všichni taxikáři jeli domů. Nevadí jí to? ptá se ten chlap Lindy a ona kýve, že samozřejmě nevádí, i když se těšila, že bude mít taxík jen pro sebe.

Chlap si sedne vedle ní a zeptá se taxikáře na jméno. Jmenuje se Ahmed.

„Hello, Ahmed,“ řekne ten chlap.

Obrátí se k ní a taky se jí představí. Linda je unavená a v ústech cítí žaludeční šťávy. Pak přistoupí ještě jeden pán, vypadá korejsky a má brýle, něco zamumlá, Linda mu nerozumí, korejský pán se zdvořile ukloní a od té chvíle už nepromluví ani slovo. Taxikář si zapisuje vouchery a nakonec je zastrčí za stínítko.

„To je ale šikovný Ahmed,“ zašeptá Linda, „tři vouchery za jednu jízdu, to ho doma pochválí.“

Chlap se na ni zmateně podívá, ale pak se zašměje: „To jo.“